

ਮੂਲ ਸਿਵਲ.

ਬਲਰਾਜ ਤੁਲੀ ਜੇ.

ਪੰਜਾਬ ਫਾਈਨਾਂਸ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਿਟਡ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਮਲਹਾਰਾ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

1971 ਦਾ CO ਨੰ. 101

31 ਮਈ 1973

ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ (1956 ਦਾ 1)- ਧਾਰਾ 457 ਅਤੇ 643— ਕੰਪਨੀਆਂ (ਅਦਾਲਤ) ਨਿਯਮ (1959)- ਨਿਯਮ 139— ਕੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ—ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ—ਕੀ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ -।

ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 643 ਦੀਆਂ ਦੋ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ 'ਸ਼ੱਲ' ਅਤੇ 'ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਏ) ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਜਦਕਿ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ. ਧਾਰਾ 643 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਨਿਯਮ ਨਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 643(1) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਅੱਖਰ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਹੜੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 457 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲੈਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਲਈ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 457 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (a) ਤੋਂ (e) ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਅਦਾਲਤ) ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 139। 1959, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 457(1) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਤੋਂ (ਈ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਅਤੇ. ਜੇਕਰ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਲਾਜ਼ਮੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ. ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸਦੀ ਗੈਰ-ਪਾਲਣਾ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਅਸਥਿਤੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

...

ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 468 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 446(2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵਾ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ। 20,318.67 ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਕੇ.ਐਸ.ਕੀਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ ।

ਡੀ.ਆਰ. ਨੰਦਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਅਤੇ 3 ਲਈ।

J U D G M E N T

T U L I , J.—ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **468** ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ **446(2)** ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ **20,318.67**. ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਲਈ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **457** ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ **29** ਮਾਰਚ, **1973** ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਮੁਢਲਾ ਮੁੱਦਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

ਕੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **457** ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ?

(2) ਆਫੀਸ਼ੀਅਲ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਇਸ ਕੋਰਟ ਦੀ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਬ੍ਰਾਂਚ ਦੇ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ ਖੰਨਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਆਫੀਸ਼ੀਅਲ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਮਿਤੀ **19** ਮਈ, **1971** (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੀ. **1**) ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ., ਅੱਗੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਨੋਟ ਦੇ ਨਾਲ ਆਦੇਸ਼ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ **7** ਜੂਨ, **1971** ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. **2** ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਰਜਿਸਟਰਾਰ (ਜੇ) ਦੇ ਹਸਤਾਖਰ ਹਨ। ਜਿਰਹਾ ਵਿੱਚ, ਗਵਾਹ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ., ਦੁਆਰਾ **7** ਜੂਨ, **1971** ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਲਈ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(3) ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਅਦਾਲਤ) ਨਿਯਮਾਂ, **1959** (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਯਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦਾ ਨਿਯਮ **139** ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, **1956** ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ **643(1)** ਅਤੇ **(2)** ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:-

“**643(1)** ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ,

(a) ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ, ਕੰਪਨੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਲੇਟਿੰਗ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏਗਾ।

ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ; ਅਤੇ ਧਾਰਾ **503** ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ **(5)**, ਧਾਰਾ

ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਏ) ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਸਿਰਫ਼ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ। ਧਾਰਾ 643 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਨਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਸਨ। ਧਾਰਾ 643(1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ, ਉਹ ਨਿਯਮ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਘਾਤਕ ਹੈ। ਧਾਰਾ 643(1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੰਪਨੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਹੜੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 457(1) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਤੋਂ (ਈ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ (ਏ) ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਤਰਫ਼, ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਦੀਵਾਨੀ ਜਾਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਤਰਫ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 457(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ ਬਣਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਸਿਰਫ਼ ਧਾਰਾ 643 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) (ਵੀ) ਅਧੀਨ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਆਮ ਉਪਬੰਧ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਲਈ।" ਧਾਰਾ 457 ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਧਾਰਾ 457 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਤੋਂ (ਈ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਧਾਰਾ 457(1) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਤੋਂ (ਈ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਫਰੇਮ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸਦੀ ਗੈਰ-ਪਾਲਣਾ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਅਨੁਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਬੂਤ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਫੀਸ਼ੀਅਲ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਫਤਰੀ ਨੋਟ ਦੇ ਨਾਲ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ

Punjab Finance Private Limited v. Malhara Singh, etc. j[Tuli, J.]

ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਸਨ।

(4) ਇਸ ਨੇ, "ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਬੀਨੂ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ *ਈਸਟ ਇੰਡੀਆ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਵਿੱਚ ਗੁਜਰਾਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1)* ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ-

“ਨਿਯਮ **139** ਦੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਹੈ। ਜੇ ਸ਼ਰਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਜਾਂ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਘਾਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਕਥਿਤ ਕਸਰਤ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ: ਇਹ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਨਿਯਮ **139** ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਾਦਾ ਅਟੱਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਫੈਸਲੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਸਮਾਨ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਪਹੁੰਚ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਹੈ।”

ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ-

“ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ, ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ **457**, ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਤੋਂ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਅਭਿਆਸ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਪਤੀ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ **457** ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਅਤੇ (2) ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ

(1) (1970) 40 ਕੰਪ, ਕੇਸ 297.

ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸੰਮਨ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ, ਸੰਮਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲੈਣਦਾਰ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਮਨ 'ਤੇ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਸੰਮਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਅਸਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਰੂਪ ਦੇ ਮਾਮਲੇ: ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੱਸਾਂਗੇ, ਉਹ 'ਨਿਆਂ ਦੇ ਜ਼ਰੂਰੀ' ਹਨ।

ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ **320** 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ-

“ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਇਤਰਾਜ਼ ਜੋ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇ *ਐਂਡੀ ਅਲਟਰ ਪਾਰਟਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਫੈਸਲਾ* ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰੱਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਇੱਕ ਸੰਪੱਤੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਬੇਕਾਰਤਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਬ੍ਰਾਈਟਨ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ

ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਪਬਲਿਕ ਆਰਡਰ, 1936 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਨਤਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਚੀਫ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਾਕਤ ਦੇ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਰੱਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਹਿੱਤ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਵਿਅਰਥਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਨ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਅਰਥਤਾ ਵਰਗੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਅਰਥਤਾ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਵਾਂਗ, ਸੰਪੂਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਕਾਰ? ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਸਿਰਫ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰੱਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਇਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਪਰ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਹ ਰੱਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਜਮਾਂਦਰੂ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਬੇਅਰਥਤਾ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਹ ਅਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ: ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਅਪੂਰਾ ਰਿਹਾ ਹੈ: ਦੁਰਯੱਧਾ ਬਨਾਮ ਫਰਨਾਂਡੋ (2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ / ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ

(2) (1967) 2 ਏਸੀ 337.

ਐਂਡੀ ਅਲਟਰਮ ਪਾਰਟਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਹ ਬਾਕੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੈਧ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਿਰਫ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲੈਣਦਾਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲੈਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਬੇਅਸਰ ਜਾਂ ਰੱਦ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਬਾਕੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਵੈਧ ਆਰਡਰ. ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਭਾਵੇਂ ਸੰਮਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਸੰਮਨਾਂ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹਨ।

(5) **Lordships in Smt. ਜਾਤਨ ਕੰਵਰ ਗੋਲਚਾ ਬਨਾਮ ਗੋਲਚਾ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀਜ਼ ਪੀ. ਲਿਮਿਟੇਡ (ਤਰਲੀਕਰਨ ਵਿੱਚ) (3): -**

“ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਅਦਾਲਤ) ਨਿਯਮ, 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ 103 (? 139) ਨਾ ਸਿਰਫ ਯੋਗਦਾਨਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਅਤੇ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸੰਮਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਅਭਿਆਸ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 457(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਲੋੜ

Punjab Finance Private Limited v. Malhara Singh, etc. j[Tuli, J.]

ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ। ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਅਚੱਲ ਅਤੇ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਨਿਲਾਮੀ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚਣ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ **457(I)(c)** ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਮਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਦੁਬਾਰਾ ਭੇਜਣ ਦਾ ਉਚਿਤ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਸੀ

(3) (1971) 41 ਕੰਪ. ਕੇਸ 230

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਮਾਲਕ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲੀਜ਼ਹੋਲਡ ਅਧਿਕਾਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਕੁਝ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੇਚਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 1960 ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਸਿਨੇਮਾ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਲੀਜ਼ ਹੋਲਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਕੰਪਨੀ ਜੱਜ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ। 21 ਜੁਲਾਈ, 1969 ਨੂੰ, ਕੰਪਨੀ ਜੱਜ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਲੀਜ਼-ਹੋਲਡ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਢਾਂਚੇ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 139 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਮਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਿਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਇਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਹੁਤ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਵੇਚਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋ ਖਿੱਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ (ਅਦਾਲਤ) ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 139 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 457(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਤੁਸੀਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸੁਣਵਾਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਆਦਿ (ਪੱਤਰ, ਜ.)

(6) The essence of the provision in section 457(1) : ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (a) ਤੋਂ (e) ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ., ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਵਾਸੀ ਇਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ

ਕੇ. ਐਸ. ਕੇ

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਪੀਐਸ ਪੈਟਰ ਜੇ.

ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

1966 ਦਾ ਆਰਐਸਏ ਨੰਬਰ 311

1 ਜੂਨ 1973

ਪੰਜਾਬ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ (ਕਸਟਮ) ਐਕਟ (1920 ਦਾ I)—ਆਰਟੀਕਲ 2(ਬੀ)— ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰਦੇਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੱਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਵੱਖ ਹੋਣਾ—ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਪਰਦੇਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ—ਜਮਾਤਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਰਦੇਸੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਫਰਮਾਨ—ਏਲੀਅਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਰਨਾ - ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਪਰਦੇਸੀ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ - ਕੀ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਰਦੇਸੀ ਹਨ ਅਤੇ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ

ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਪਰਦੇਸੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਉਸ ਅਲਹਿਦਗੀ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਫਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ (ਕਸਟਮਜ਼) ਐਕਟ, 1920 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਰਦੇਸੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਅਜਿਹੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਸਈਅ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। (ਪਰਾ ੮)।

ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ ਕੇ ਮਹਿਤਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਸੀਨੇਡ ਐਨੀਲ । ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ. ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, 24 ਤਰੀਕ